

ע"פ 6145/15 - רונאל פישר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 6145/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: רונאל פישר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בתיק צ"א 46113-07-15 שניתנה ביום 10.8.2015
על ידי כב' השופטת תמר בזק-רפפורט

תאריך הישיבה: ה' בחשון התשע"ו (18.10.2015)

בשם המערער: עו"ד פרופ' רון שפירא
בשם המשיבה: עו"ד נעם עוזיאל; עו"ד אלעד פנחס

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 10.8.2015 ב-צ"א 46113-07-15 (כב' השופטת ת' בזק-רפפורט), בגדרה ניתן צו זמני לחילוט רכושו של המערער. הערעור הוגש על-פי הוראת סעיף 36(ד)(2) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים) והאמור בבש"פ 7440/05 פלוני נ' מדינת ישראל (29.12.2005).

כתב האישום

1. נגד המערער ואחרים הוגש כתב אישום הכולל 11 אישומים המיוחסים למערער, בגין עבירות של מרמה והפרת אמונים, קבלת נכסים שהושגו בפשע, שיבוש מהלכי משפט, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירות שוחד והלבנת הון. עיקרי כתב האישום (המחזיק למעלה משלושים עמודים) מפורטים בהחלטת השופט י' עמית בבש"פ 4658/15 פ"ש נ' מדינת ישראל (9.7.2015), ואיני רואה לחזור על הדברים באריכות. בתמצית, על-פי החלק הכללי של כתב האישום, המערער, עורך דין בעל מעמד ציבורי וקשרים ענפים, קָשָׁר קָשָׁר עם ערן מלכה (להלן: מלכה), קצין חקירות בכיר ביחידה הארצית למאבק בפשיעה כלכלית, במסגרתו העביר מלכה למערער מידע מחקירות, מידע מודיעיני-משטירתי, נוסחי שאלות מתוך חקירות עתידיות, התראות לגבי מעצרים צפויים וכיוצא באלה. לשם העברת המידע ביניהם, הסתייעו השניים במי שהייתה המזכירה והעוזרת האישית של המערער (להלן: המזכירה). כתוצאה מן הקשר נפגעו חקירות שנוהלו על-ידי המשטרה ויחידות אכיפה אחרות. בחלק מהמקרים, המערער ומלכה הציגו מצגי שווא בפני נחקרים פוטנציאליים בדבר חקירות אשר כביכול מתנהלות בעניינם, על מנת לקבל סכומי כסף גדולים בתמורה לכך שיסייעו לאותם נחקרים לכאורה.

2. הדיון בערעור דנא, שעניינו כאמור בצו זמני לחילוט רכוש, מתמקד בשלושה אישומים – השני, השלישי והאחד-עשר:

א. במסגרת האישום השני, הואשם המערער בכך שקיבל מהאחים יוסף ואביב נחמיאס כספי שוחד בסך של 600,000 ש"ח ו-50,000 דולר, באמצעות מזכירתו, בהם התחלקו המערער ומלכה לאחר שהפרישו עשרה אחוזים מהסכום למזכירה. בכתב האישום נטען, כי בהמשך העביר מלכה למערער את חלקו, על מנת שהאחרון יחזיק אותו במשמורת עבורו, ולאחר מכן נהג המערער להעביר למלכה, מעת לעת, חלקים מאותו סכום שהיה במשמורתו. עוד נטען בכתב האישום, כי כנגד 455,130 ש"ח שקיבל המערער מהאחים נחמיאס, הוא הוציא חשבוניות מס תוך יצירת מצג בספריו שכספים אלו התקבלו תמורת ייעוץ משפטי במסגרת העסקים הרגילה, כשלמעשה מדובר היה בכספי תיווך לשוחד.

ב. במסגרת האישום השלישי נטען כי המערער קיבל משי ברס, ששימש אותה עת מנכ"ל "נתיבי ישראל" (הידועה בשמה הקודם: מע"צ), כספי שוחד בסך 77,000 יורו, בתמורה למידע שמסר לו המערער בנוגע לחקירה שמתנהלת כביכול נגדו (למעשה, החקירה נגד ברס טרם החלה באותה העת, והמערער הציג מצג שווא בפני ברס על סמך מידע פנימי שקיבל ממלכה, לפיו מתנהלת נגד ברס ביקורת פנימית ב"נתיבי ישראל"). בכסף זה שקיבל המערער מברס התחלקו המערער ומלכה לאחר שהעבירו 5000 יורו לידי המזכירה. בנוסף, כטובת הנאה עבור תיווך לשוחד, קיבל המערער 726,000 ש"ח ששולמו לו כ"שכר טרחה" עבור שירותיו המשפטיים כיועץ משפטי לחברת "נתיבי ישראל".

ג. במסגרת האישום האחד עשר (המוכנה בכתב האישום "פרשת בוצ'ן") נטען, כי המערער קיבל מחי ששון תשלומים בסך 350,000 דולר ו-40 יורו, במטרה לתתם כשוחד למלכה. תמורת התיווך לשוחד ועבור המידע שסופק, קיבל המערער 512,214 ש"ח אשר תוארו בחשבוניות מס כשכר טרחת עו"ד.

הבקשה לחילוט

3. לכתב האישום שהוגש נגד המערער, צורפה בקשה לחילוט רכוש המופנית כלפי רשימת נכסים שנמנו בבקשה, הכוללים נכסי נדל"ן, כלי רכב וכלי שיט, כספים במזומן וחשבונות בנק. במסגרת הבקשה הודיעה המדינה כי אם אכן יורשע המערער, בכוונתה לעתור לחילוט רכושו מכוח הוראת סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) ומכוח הוראת סעיף 297 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). משכך, הגישה המשיבה בקשה לבית משפט קמא, בה עתרה לצו זמני למניעת דיספוזיציה בנכסי המערער, לשם הבטחת אפשרות חילוט הרכוש לאחר הכרעת הדין. הבקשה הוגשה לפי סעיף 21 ו-23 לחוק איסור הלבנת הון בצירוף סעיף 36(א) לפקודת הסמים, ולפי סעיף 297 לחוק העונשין בצירוף סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפסד"פ).

4. בקשתה של המדינה התייחסה לסכומים הנזכרים באישום השני, השלישי והאחד-עשר לכתב האישום, כמפורט לעיל. לטענת המדינה, בחישוב הסכום לחילוט יש להביא בחשבון את כל הסכומים הנזכרים שהתקבלו אצל המערער ככספי שוחד, על מנת להעבירם למלכה. עוד נטען, כי לכספי השוחד יש לצרף את הסכומים ששולמו למשרדו של המערער והוצגו ככזב בחשבוניות כשכר טרחת עורך-דין, ואשר שימשו, למעשה, כתשלומי תיווך לשוחד. במסגרת הבקשה אף נטען כי יש לחלט את מלוא הסכום שעבר תחת ידי המערער כתשלום שוחד, לרבות את הסכומים שהועברו למלכה ולמזכירתו (להבדיל מהסכומים שהמערער נטל לכיסו), שכן הדין מאפשר לחלט מידי של אדם את כל כספי השוחד שעברו תחת ידיו, אף אם הועברו בהמשך לאחר, והדין אינו מכיר ב"ניכוי הוצאות". כמו כן, לטענת המשיבה, הואיל והמערער ביצע גם עבירות הלבנת הון באותם סכומים, יש להכפיל את הסכום המיועד לחילוט, באופן שהוא יחולט גם מכוח סעיפי החילוט שלפי חוק איסור הלבנת הון, בנוסף לחילוט שייעשה מכוח הוראות סעיף 297 לחוק העונשין.

סך כל הסכום שהתבקש חילוטו, על-פי הנטען בבקשה, הוא 8,956,648 ש"ח.

5. המערער לא חלק על קיומה של עילה לחילוט זמני, אך חלק על גובה הסכום אותו יש לחלט. טענתו העקרונית של המערער הייתה, כי קבלת בקשת המדינה לחילוט כפול של אותו סכום – הן בגין עבירת השוחד והן בגין עבירה של הלבנת הון – תוביל לענישה כפולה האסורה על-פי דין. בנוסף נטען, כי לא ניתן להביא בחשבון סכום העולה על 45 אחוזים מסכומי השוחד הנטענים, שכן אפילו לגרסת המדינה, חלקו של המערער בתשלומי השוחד עמד על שיעור זה בלבד, והיתרה יועדה מלכתחילה למלכה ולמזכירה. שלישית, לטענת המערער, אין לקחת בחשבון כספי שכר טרחה ששולמו כנגד הוצאת חשבוניות, הן משום שהם שולמו למשרדו של המערער ולא למערער עצמו והן משום שהנטל הוא על המשיבה להוכיח כי מדובר ב"תיווך לשוחד" ולא בשכר טרחה עבור עבודה משפטית לגיטימית. המערער הוסיף וטען כי באשר לסכומים שהונפקה עבורם חשבונית יש להפחית את סכום המע"מ אשר הועבר לרשויות, והמערער לא נהנה ממנו. כן נטען כי הסכום שננקב כשכר טרחה שהתקבל, כביכול, משי ברוס באישום השלישי, לא התקבל במלואו בפועל, ועל כן יש להפחיתו גם בשל כך.

החלטת בית משפט קמא

6. בהחלטתו, קיבל בית משפט קמא את בקשת המשיבה והורה על מניעת דיספוזיציה בזכויות המערער בנכסים המפורטים במצורף לכתב האישום.

בית המשפט ציין, כי הקפאת הכספים בחשבונות הבנק של המערער עלולה אמנם ליצור קושי מעשי לו ולמשפחתו למימון

צרכים שוטפים, אך המערער לא פירט טענותיו בעניין זה, וגם לא ציין מהם המקורות הנוספים העומדים לרשות המשפחה. עם זאת, בית המשפט הותיר בפני המערער את האפשרות לפנות בבקשה חדשה ומתאימה להקלת ה"הקפאה" לצורכי מחיה שוטפים.

7. באשר לטענות המערער גופן, בית משפט קמא דחה את העמדה שהציג המערער ולפיה אין לחלט כספים על-פי שני מקורות חוקיים שונים, שכן הדבר מוביל לכפל ענישה. נקבע, כי כל אחת מהעבירות (שיוחד והלבנת הון) עומדת בפני עצמה, והאיסור על כל אחת מהן נועד להגן על ערכים שונים ועל תכליות אחרות. על כן נקבע, כי אין מדובר בכפל ענישה אלא בעבירות נפרדות ובסנקציות נפרדות בגינן, שהחוק מסמיך להטילן.

8. בית המשפט אף דחה את טענת המערער כי יש להתחשב ב-45 אחוזים מסכומי השוחד בלבד, כשיעור חלקו של המערער בכספי השוחד. נקבע, כי הדין אינו מגביל את חילוט הכספים שנעברה בהם העבירה רק לסכומים שנותרו בידי הנאשם, ושהזכות לחילוט היא הזכות ליטול מרכושו של הנאשם כספים בגובה הסכומים שנעשתה בהם העבירה על-ידי הנאשם, בין אם בהמשך אלו הוצאו מידי וכן אם לא. בענייננו, על-פי הנטען בכתב האישום, סכומי השוחד באישומים הרלוונטיים שולמו במלואם למערער, ומשהתקבלו כספי השוחד בידיו של המערער עבור אחר, הדין רואה בו כמי שקיבל את אותם כספים ככספי שוחד.

9. טענתו השלישית של המערער, לפיה אין להביא בחשבון כספים ששולמו למשרדו ושהוצאה כנגדם חשבונית כ"שכר טרחה" (שכן המדובר בשכר עבודה לגיטימי), נדחתה אף היא בעיקרה על-ידי בית המשפט. באשר לאישום השני נקבע, כי בשלב זה של ההליך, המשיבה הוכיחה את התשתית הראייתית הלכאורית הנדרשת לכך שסכומי שכר הטרחה שולמו כדמי תיווך לשוחד. באשר לאישום השלישי – נקבע, כי האפשרות לפיה כל כספי שכר הטרחה ששולמו למשרדו של המערער עבור השירות המשפטי שניתן ל"נתיבי ישראל" יסווגו ככספי תיווך לשוחד, אינה סבירה. עם זאת, צוין כי המערער לא מסר נתונים בעניין ההוצאות הלגיטימיות לטובת השירות המשפטי שניתן לנתיבי ישראל. משכך, קבע בית המשפט, כי בשלב זה, על דרך האומדן ולצורך הקפאת סכומים לצורך אפשרות חילוטם, יש להסתפק בחילוט זמני של מחצית מן הסכום ששולם על-ידי נתיבי ישראל כשכר טרחת עורכי דין – כלומר 363,000 ש"ח ולא 726,000 ש"ח כמוצע על-ידי המשיבה, וזאת על דרך האומדן ולצורך הקפאת סכומים שתאפשר את חילוטם בעתיד. עם זאת, הובהר כי הדין שונה בהתייחס לסכום זה בכל הנוגע לבקשה לחילוט זמני לפי חוק איסור הלבנת הון, שכן עבירה זו נעברה במלוא הסכום שהועבר למשרדו של המערער במרמה, ועל כן אין צורך להפחיתו. באשר לאישום האחד-עשר – נקבע כי בשלב זה לא ניתן להבחין בין תשלומי "שכר הטרחה" ששולמו בתמורה לתיווך השוחד, לבין התשלומים ששולמו בתמורה לפעילות עבריינית נוספת. על-כן, הורה בית המשפט על הקפאת מלוא סכום "שכר הטרחה", שעל-פי האמור בהודעתו של חי ששון שולם כולו עבור פעילות עבריינית, שכללה בתוכה כחלק מרכזי, את תיווך השוחד.

10. בית משפט קמא דחה גם את טענת המערער לפיה אין להקפיא סכומים ששולמו למשרדו של המערער, המתנהל במסגרת תאגיד, ולא למערער עצמו. בהקשר זה צוין כי שעה שמדובר בכספים ששולמו למערער בגין פעילות השוחד, תוך שזהות הגוף אליו שולמו הכספים בפועל נקבעה בידי המערער, הרי שניתן לחלטם ממנו. כן נדחתה טענת המערער לפיה יש להפחית את סכום המע"מ ששולם על-ידי המערער עבור חלק מהתשלומים, בנימוק שטענה זו אינה עולה בקנה אחד עם ההלכה הפסוקה בעניין זה. לבסוף, בית המשפט דחה את גם את טענת המערער לפיה בפועל לא התקבל מלוא הסכום הנטען באישום השלישי, ונקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת לפיה הסכום שולם במלואו.

11. בסיכום הדברים, נקבע כי יש לקבל את בקשת החילוט הזמני במלואה, למעט בכל הנוגע לסך 363,000 ש"ח שהם מחצית

משכר הטרחה ששילמה "נתיבי ישראל", שלא יחולטו בחילוט זמני בגין עבירת השוחד שבאישום השלישי. נקבע כי החילוט מסתכם בסך 8,593,648 ש"ח. הואיל ושווי הרכוש שפורט בבקשה הוערך על ידי המשיבה בכ-7,180,000 ש"ח (לאחר הפחתה של מחצית מהסכום בחשבון המשותף למערער ולאשתו), ניתן צו מניעה האוסר על ביצוע כל פעולה בזכויות המערער בנכסים המפורטים ברשימה שצורפה לכתב האישום, עד מתן החלטה סופית בבקשת החילוט שצורפה לכתב האישום. הובהר כי שמורה למערער הזכות להגיש בקשה בעניין כספים הנחוצים לו למשפחתו למחיה.

כלפי החלטה זו הוגש הערעור דנא.

הערעור

12. בערעורו חוזר המערער על עיקרי הטענות אותן טען בבית משפט קמא, תוך הדגשה נוספת של שלוש טענותיו העקרוניות, כלהלן:

הטענה הראשונה מתמקדת בעיקרון ההכפלה אותו יישם בית משפט קמא, לפיו כאשר אדם מבצע מספר עבירות באירוע אחד, ומשלשל בכך לכיסו סכום כלשהו, ניתן להפעיל את סמכויות החילוט לגבי מכפלת הסכום במספר העבירות שביצע (בכפוף לקיומה של סמכות חילוט - סופי או זמני - ביחס לעבירות הנדונות). על-פי עיקרון זה, כך נטען, ניתן היה לשלש ולרבע את סכום החילוט (ולא רק להכפיל אותו, כפי שעשה בית משפט קמא) - כנגד עבירות של הלבנת הון, לקיחת שוחד, קבלת דבר במרמה, התחמקות ממס ועוד. ואולם, לטענת המערער, יישום עיקרון זה אינו עולה בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון בעניין אחר, לפיה, על אף שכל מי שעובר עבירה לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] עובר ממילא גם על עבירה של קבלת דבר במרמה, אין להכפיל את עונשו.

לענייננו, טוען המערער, כי מעשה השוחד ומעשה הלבנת ההון מהווים "אירוע אחד" כמשמעו בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, ומשום כך יש לקבוע להם מתחם עונש הולם לאירוע כולו, ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. נטען כי לא ניתן, ללא אסמכתא חוקית מפורשת, להשתמש בסעיפי חוק המסמיכים לחלט רכושו של נאשם, ששווי הרכוש שבו או לגביו נעברה העבירה, פעם אחר פעם, כמספר העבירות המיוחסות לנאשם, רק משום שמדובר לטענת המדינה בכמה עבירות.

עוד טוען המערער כי החלטת בית משפט קמא מובילה לענישה מופרזת (אקססיבית) המנוגדת למושכלות יסוד של המשפט הפלילי.

13. טענתו השנייה של המערער מופנית כלפי החלטת בית משפט קמא לפיה ניתן לחלט מידי גם את הכספים שהעביר למלכה ולמזכירה. לטענת המערער, בדרך זו, למשל, עבור כל 45 ש"ח שקיבל המערער לכאורה לכיסו, יהיה ניתן לחלט 200 ש"ח - שכן נוסף על הסכום שקיבל המערער בפועל מתחשבים גם בסכום שהעביר למלכה ולמזכירה (55 אחוזים), ומכפילים את כל הסכום פי שניים, לפי עיקרון ההכפלה.

נטען כי עמדה זו משוללת היגיון, שכן לא זו בלבד שהמבקש מופלה לרעה ביחס למלכה ולמזכירה, שרכושם כלל לא חולט, אלא שהמערער אף מתבקש לשלם מכיסו את חלקם בכספי השוחד. לביסוס טענה זו הפנה המערער לפסק דין שניתן על-ידי בית המשפט הפדראלי ב-Seventh Circuit בארצות הברית, בו נקבע כי גובה חילוט כספים נקבע בהתאם להתעשרות העבריין בפועל, וכי אין לחלט את אותו הסכום פעמיים. משכך, לטענת המערער, בית משפט קמא שגה בקביעותו, ונטען כי יש להשיב את הדיון אליו לבירור מהם הסכומים שהמערער קיבל לידיו בפועל ולהורות על חילוט חלקו בהם בלבד.

14. הטענה השלישית של המערער מופנית כלפי הקביעה לפיה ניתן לחלט את חשבונות הבנק השייכים למשרדו - חברת רונאט פיישר ושות' (שלא כל מניותיה בידי המערער), וזאת - מבלי שהמשיבה העלתה בבקשתה טיעון ל"הרמת מסך" בין התאגיד לבין המערער, או לזיהוי ביניהם. נטען כי ייתכן וניתן היה לבקש חילוט זמני של מניות המערער בחברה, אך המשיבה בחרה בדרך של ירידה מיידית לנכסי החברה, ובכך שגתה.

עמדת המשיבה

15. בפתח הדיון בערעור טען בא-כוח המשיבה כי בשלב זה של ההליך אין צורך להכריע בשאלות שהועלו בערעור, ודי לקבוע כי עמדת המשיבה סבירה ויש לה סיכוי לכאורי להתקבל, וכי יש לאפשר מרחב של שיקול דעת לבית המשפט שדן בהליך העיקרי, אשר בסיומו, ככל שיורשע המערער בעבירות שיוחסו לו, יכריע בית המשפט גם בטענות לעניין היקף החילוט.

16. בהתייחס לגופן של טענות המערער, נטען כי פרשנות סעיפי החוק הרלוונטיים תומכת דווקא בעמדת המשיבה, לפיה ניתן לחלט הן את הסכום שנעברה בו "עבירת המקור" (בעניינו - עבירת השוחד) והן את שוויו של אותו הסכום, כיוון שהסכום שהתקבל בגדר עבירת השוחד גם "הולבן". בא-כוח המשיבה הדגיש, כי לא אחת, את עבירת המקור, כגון עבירת השוחד, מבצע אדם אחד, ואילו את עבירת הלבנת ההון המתבצעת ברכוש בו נעברה עבירת המקור, מבצע אדם אחר. מכל אחד מהם, כך נטען, ניתן לחלט את הרכוש (או את שוויו) בו נעברה העבירה - ממלבין ההון בהתאם לסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, ומעובר עבירת המקור בהתאם לסעיף הרלוונטי (בעניינו, סעיף 297 לחוק העונשין העוסק בחילוט כספי שוחד). על סמך הנחה זו נטען, כי אין להבחין בין מקרה בו את שתי העבירות ביצעו שני אנשים שונים לבין מקרה בו את שתיהן ביצע אדם אחד, כבמקרה דנא. עוד נטען, כי קבלת עמדת המערער תכרסם בתכליותיו החשובות של חוק איסור הלבנת הון ותפגע באפקטיביות שלו.

17. בהתייחסו לטענתו השנייה של המערער, לפיה אין לחלט מידי את הכספים שהיו מיועדים למלכה ולמזכירה, אלא יש להסתפק בחילוט הכספים שהגיעו, לכאורה, לכיסו-שלו, הפנה בא-כוח המשיבה ללשון סעיף 297 לחוק העונשין. על-פי סעיף זה, רשאי בית המשפט לצוות על חילוט "מה שניתן כשוחד" - ולעניין זה, אין הסעיף מבחין בין כספים שהועברו ממקבל השוחד לאחר, לבין כספים שהוא הותיר בידיו. משכך, נטען, לשונו הפשוטה של הסעיף מאפשרת את חילוט מלוא הכספים שניתנו למערער ככספי שוחד, הגם שאת חלקם הוא העביר לאחרים.

18. באשר לטענתו השלישית של המערער, לפיה לא ניתן לחלט את חשבונות הבנק של משרדו, שמתנהל כאישיות משפטית נפרדת, ללא הרמת מסך מסודרת, הדגיש בא-כוח המשיבה כי הדין מתיר לחלט רכוש המצוי בשליטתו של הנאשם, וכי אין כל ספק כי התאגיד האמור הוא בשליטת המערער.

דין והכרעה

19. אקדים תוצאה לדין ואומר כי לאחר העיון ושמיעת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את הערעור בחלקו, כפי שיפורט בהמשך.

20. בפתח הדברים ייאמר, כי איני מקבל את טענתה המקדמית של המשיבה, לפיה יהיה ניתן – ואף ראוי – לפסוק בטענותיו של המערער בסיומו של ההליך העיקרי, לצורך החילוט הסופי, ומשכך אין להכריע בהן בשלב זה. בהקשר זה הפנה בא-כוח המשיבה לפסק דינה של השופטת א' חיות בע"פ 5140/13 מדינת ישראל נ' אוסקר (29.8.2013) (להלן: עניין אוסקר) ואף להחלטתי בבש"פ 370/15 פלוני נ' מדינת ישראל (2.2.2015) (להלן: עניין פלוני), בהם – כך נטען – הוחלט להותיר צווים זמניים נגד נאשמים על כנם, וזאת על-אף שהועלו שאלות כבדות משקל ביחס לסיכויי ההרשעה בהליך העיקרי, ומבלי להכריע באותן שאלות. בא-כוח המשיבה מבקש לגזור גזירה שווה מעניין אוסקר ומעניין פלוני לענייננו, ולקבוע כי משקיים סיכוי סביר להרשעת המערער בעבירות של הלבנת הון ושוחד, ניתן להורות על חילוט רכושו, ואין צורך בשלב זה להכריע סופית, מעבר לקביעה לכאורית, בשאלות שיהיה צורך לדון בהן בהליך העיקרי.

אין בידי לקבל עמדה זו. אזכיר, כי טענות הנאשמים בעניין אוסקר ובעניין פלוני עסקו בסיכויי הרשעתם (בעניין אוסקר נטען כי פרשנות החוק שהציעה המדינה אינה סבירה, ואילו בעניין פלוני נטען כי במקום ביצוע העבירות חלה התיישנות על האישומים המיוחסים לו, כך שאין להעמידו בגינם לדין בישראל). בשני המקרים הוחלט כי בשלב הדיון בבקשה לצו הזמני (כגון מעצר או שחרור בתנאים, עיכוב יציאה מהארץ, חילוט וכו') אין לקבוע מסמרות בשאלות שהכרעה בהן תיעשה במסגרת הדיון בהליך העיקרי, וכי בנסיבות כל אחד מהמקרים שנדונו, די בכך שקיים סיכוי סביר להרשעה כדי ליתן צו זמני נגד הנאשמים.

לעומת זאת, בענייננו, טענות המערער מתמקדות בעיקרן בסמכות החילוט הזמניגופה, ללא קשר לשאלת הוכחת כתב האישום וסיכויי ההרשעה. נזכיר, כי לטענת המערער, גם אם אכן יורשע בסופו של ההליך, עדיין אין מקום לחילוט רכושו בגובה הסכומים שנקבעו – לא לאחר הרשעתו (לו יורשע), אך גם לא בשלב זה באופן זמני. סבורני, כי בירורן של טענות אלה צריך שייעשה כבר בשלב הנוכחי בו ניתן צו החילוט הזמני. זאת, שכן מעשה החילוט מטיבו וטבעו פוגע בזכויותיו הקנייניות של המערער, ופגיעה זו, לטענת המערער, נעשית כבר עתה שלא בסמכות. יודגש, כי בניגוד לעניין אוסקר ולעניין פלוני עליהם הסתמכה המשיבה, אין בכוחה של הכרעה בטענותיו של המערער בשלב זה כדי לייתר את הדיון בהליך העיקרי או להשפיע על שאלת ההרשעה והוכחת כתב האישום (הגם שיכולה להיות לה השפעה על גובה הסכום לחילוט הסופי אם יורשע המערער). המערער אינו משיג אך על אופן הפעלת הסמכות לחלט את רכושו בחילוט זמני, אלא על עצם הסמכות לעשות כן.

ומכאן, לגופם של דברים.

כפל חילוט

21. כאמור, טענתו העיקרית (והעקרונית) של המערער היא, כי לא ניתן – ללא אסמכתא חוקית מפורשת – לחלט יותר מפעם אחת את הסכום בו או לגביו עבר מספר עבירות. כדי לדון בטענה זו, ראוי להזכיר מושכלות ראשונים ולחזור לתכליות החילוט בהליך

עמוד 7

הפלילי.

לא אחת צוין כי החילוט אינו עונש (על אף שהוא "עיצום" בעל היבטים עונשיים), וכי תכליתו הראשונה היא הרתעתית: החילוט מונע מצב בו חוטא יוצא נשכר ממעשה עבירתו, והוא אף פוגע בתמריץ העיקרי שיש לעברין בביצוע העבירה. תכלית נוספת העומדת בבסיס הליך החילוט היא התכלית הקניינית: "הוצאת בלעו של גזלן מפיו", כלומר - החילוט לא נועד לפגוע בכיסו של העברין המורשע (החילוט אינו "קנס"), אלא מטרתו היא להוציא מידיו של העברין רכוש שהושג בעבירה ועל כן לא ראוי שיוותר בידיו (ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בן שטרית, פ"ד נב(2) 385, 410 (1998); בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון (31.10.2007) בפסקה 34 (להלן: עניין סיטבון)).

צו החילוט הזמני, בו עוסק הערעור דנא, נועד לאפשר את מימושן של תכליות החילוט הסופי. מבחינה זו כמוהו כסעד זמני אזרחי כגון עיקול. עם זאת, יש לזכור כי בשלב זה, בו הנאשם עדיין נהנה מחזקת החפות, יש לנקוט, ככל שניתן, באמצעים חלופיים שפגיעתם בקניינו של הנאשם פחותה ולהעדיף על פני סעד זמני של תפיסת הרכוש והחזקתו עד תום ההליך המשפטי (בש"פ 7715/97 חג'ג' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 14, 18 (1998); עניין סיטבון, בפסקה 36).

22. סבורני כי בענייננו לא עלה בידי המשיבה להראות כי חילוט כפל הסכום בו נעברו עבירות השוחד והלבנת ההון עולה בקנה אחד עם תכליות החילוט בהליך הפלילי. כמו כן, וזה העיקר, פגיעה כה משמעותית בזכויות הקנייניות של המערער צריכה הייתה להיעשות מכוח הסמכה מפורשת בחוק, ולא על בסיס פרשנות או קונסטרוקציה משפטית אפשרית או משתמעת.

כאמור, חילוט רכושו של עברין במסגרת ההליך הפלילי נועד למנוע מצב בו רכוש שהושג בעבירה יותר בידי העברין וכן נועד לפגוע בתמריץ לעבור עבירות המניבות רווח כלכלי. נראה כי הן התכלית הקניינית והן התכלית ההרתעתית ימומשו על-ידי חילוט מלואהסכום בו נעברו העבירות על-ידי המערער. חילוט הסכום שהמערער קיבל לידי כשוחד ולאחר מכן "הלבין" יפגע בתמריץ לעבור עבירות עתידיות, וכן יוציא מחזקתו את מה שלכאורה השיג שלא כדין. גישת המשיבה לפיה יש להורות על חילוט כפל הסכום האמור - כנגד שתי העבירות שבוצעו באותו רכוש - חורגת מהתכליות האמורות ואינה הכרחית לצורך הגשמתן. מרגע שנתפס הרכוש שבו בוצעה העבירה - או שוויו - לא נותר עוד בידי העברין (או העברין לכאורה) רכוש כאמור, ותפיסת רכוש נוסף, בגדר החילוט, משמעותה פריצה אל מעבר להיקף הרכוש שהיה מעורב בעבירה ותפיסת רכוש נוסף (שלא נעברה בו או לגביו כל עבירה), שכמוה כענישה לכל דבר.

23. לטענת המשיבה החילוט הכפול נועד, בין היתר, לממש את מטרותיו של חוק איסור הלבנת הון, ודחיית עמדתה תוביל לכרסום ניכר בכוחו של החוק ותפגע בתכליותיו. אכן, חוק איסור הלבנת הון נועד להתמודד עם מקורות המימון של פעילות עבריינית מאורגנת ומתוחכמת. לשם כך, החוק מאפשר לחלט ממלבין ההון רכוש בשווי הרכוש בו נעברה העבירה כולה, גם אם הסכום אותו קיבל המלבין כעמלה על פעולותיו היה נמוך יותר (ראו למשל: ע"פ 4980/07 כהן נ' מדינת ישראל (4.11.2010) בפסקאות 34-35; יעל גרוסמן, רוני בלקין וסאלי ליכט איסור הלבנת הון: להלכה ולמעשה 133-137 (מהדורה שנייה, 2013) (להלן: גורסמן, בלקין וליכט)). אחת הסיבות לכך היא, ככל הנראה, שבמקרים רבים קשה מאוד לאתר ולהעמיד לדין את מי שעבר את "עבירת המקור" (עבירות סמים, הימורים, גניבה וכיוצ"ב), אך ניתן להעמיד לדין את מי שהלבין את הרכוש ובכך איפשר את הפעילות העבריינית. בנסיבות כאלה, ברור מדוע ישנה חריגה מסוימת ממטרות החילוט הכלליות, ומדוע הסמך המחוקק את בית המשפט להוציא מידיו של העובר עבירות של הלבנת הון יותר מהרכוש שקיבל לידו (העמלה), ולחלט את מלוא הסכום אותו הלבין. עם זאת, יודגש, כי החריגה

מהתכליות הכלליות של החילוט הפלילי עוגנה בהסמכה מפורשת בחוק (בסעיף 21(א)(1) לחוק איסור הלבנת הון), מאחר שהיא נועדה להגשים תכלית ספציפית המתווספת לתכליות הכלליות של החילוט בהליך הפלילי. ואולם, כך נראה, בענייננו, המשיבה מבקשת לחרוג מתכליות הכלליות של החילוט, וזאת ללא מקור מפורש בחוק המסמך אותה לעשות כן ומבלי לספק הסבר מניח את הדעת לתכלית הספציפית לשמה נועד החילוט הכפול.

24. איני שותף לחשש אותו הביע בא-כוח המדינה לפיו האיסור על כפל-חילוט בעניינו של המערער יוביל לפגיעה במטרותיו הייחודיות של החוק להלבנת הון. בהחלט ייתכן כי בנסיבות אחרות, בהן אדם אחד יואשם בעבירת המקור ברכוש מסוים ואדם אחר יואשם בעבירה של "הלבנת" אותו רכוש - יהיה ניתן לחלט מכל אחד מהם רכוש בגובה אותו הסכום, מבלי שהדבר ייחשב כ"כפל חילוט". ייתכן גם שהכרעה בשאלה זו תחייב הבחנה בין מצב בו ניתן לתפוס ולהעמיד לדין את שני העבריינים לבין מצב בו ניתן לתפוס ולהעמיד לדין רק את מלבין ההון. השאלה שבפניי היא אחרת, ואיני נדרש להכריע במקרים תיאורטיים אחרים או עתידיים. במקרה הנדון, שלעמדת בא-כוח המשיבה אינו מקרה נפוץ ואופייני, שתי העבירות בוצעו לכאורה באותו הרכוש על-ידי אותו אדם. לא שוכנעתי כי כפל חילוט בנסיבות אלה נדרש כדי להגשים את תכליות החילוט הכלליות ואף לא את התכלית הספציפית העומדת בבסיסו של חוק איסור הלבנת הון, שכן מימוש תכליות אלה מתמצה במלואו על-ידי חילוט הסכום ש"הולבן". מכל מקום, משלא נמצא מקור מפורש בחוק המסמך לחלט פעמיים - בגין שתי עבירות שונות - את אותו הסכום לגבי נעברו העבירות על-ידי אותו אדם, שכן החוק "שותק" ביחס לאפשרות זו, נראה כי דין עמדת המדינה להידחות.

25. נוכח האמור לעיל, אני סבור שיש לקבל את טענתו של המערער בנושא כפל החילוט, כך שהסכום שיחולט באופן זמני ישמש להבטחת יכולת החילוט בהתאם לאחד מבין המסלולים החקיקתיים האפשריים (חילוט על-פי החוק לאיסור הלבנת הון או חילוט על-פי חוק העונשין), ולא יחולט רכוש שנעברו בו על-ידי המערער מספר עבירות. אגב, הטענה כי כפל חילוט נועד להגשים את מטרות חוק איסור הלבנת הון, מתעלמת מכך שהאפשרות לכפל חילוט מושגת מלכתחילה, לטענת המדינה, כתוצאה משילוב הוראות החוק הנ"ל עם הוראות חוק העונשין לעניין חילוט בעבירת השוחד. אלא שבדין חוק איסור הלבנת הון כלל לא מתייחס לאפשרות השילוב האמור, ועל כן קיום השילוב בדרך של כפל חילוט אינו יכול להיות בגדר הגשמת מטרות החוק. כש"בלעו" של הגזלן הוצא מפיו במלואו, אין מקום, ללא הסמכה מפורשת, להוסיף וליטול ממנו רכוש נוסף בגדר החילוט, שנועד ליטול מהעברין את פירות מעשיו האסורים, ולא מעבר לכך.

26. בנקודה זו, ובטרם אמשיך לבחון את יתר טענותיו של המערער, אעיר, כי בקשת המשיבה למתן צו חילוט זמני ברכוש המערער בהסתמך על סעיף 34 לפסד"פ לא הובהרה די צורכה. על פניו נראה, כי המשיבה הניחה כי מדובר במסלול חילוט זמני הדומה למסלול הזמני המותווה בחוק איסור הלבנת הון בצירוף ההוראות שבפקודת הסמים, ולא כך הוא. אסביר.

סעיף 34 לפסד"פ מתיר לבית משפט השלום ליתן צו בנוגע ל"חפץ תפוס", ונכון אני להניח כי צו כאמור יכול לכלול גם הוראות חילוט זמניות בחפץ שנתפס כדין. מכאן, שאם אמנם נתפס חפץ בהתאם לעילות המנויות בסעיף 32 לפסד"פ, בית המשפט יהיה רשאי על יסוד בקשה מתאימה להורות על חילוטו הזמני של החפץ. ואולם, במקרה דנא דילגה המשיבה על שלבים חיוניים, וכלל לא פירטה בבקשתה מהם החפצים שנתפסו בעין שלגביהם מתבקש בית המשפט לתת צו זמני, והאם הם נתפסו כדין ובהתאם לעילות המנויות בסעיף 32 לפסד"פ. ראוי להבהיר, כי בעוד שסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון מאפשר לחלט רכוש בשווי הרכוש שנעברה בו העבירה, הרי שסעיף 32 לפסד"פ - ובעקבותיו סעיף 34 לאותה פקודה - מתיר לתפוס חפצים הקשורים בביצוע העבירה. לא נטען בבקשת המדינה, ועל-כן עולה התמיהה בעניין זה, כי הרכוש הנזכר ברשימה המצורפת לבקשה (נכסי נדל"ן, כלי שיט, כלי רכב) הוא-

הוא הרכוש בו גופו נעברו העבירות שנתפס על-פי הוראת סעיף 32 לפסד"פ. גם הכספים המצויים בחשבונות הבנק של המערער ובכספתו אינם בהכרח ה"חפץ" בו נעברה העבירה, גם אם הם משקפים את שווי. במאמר מוסגר, אעיר כי ההבדל הנזכר בין המסלולים השונים קיים גם בין הוראות החילוט הזמני בחוק איסור הלבנת הון לבין הוראות החילוט בפקודת הסמים. פקודת הסמים מצווה על חילוט נכסים הקשורים בעבירה בלבד, לעומת חוק איסור הלבנת הון המרחיב את סמכות החילוט בהליך הפלילי, ומחיל אותה לא רק על רכוש הקשור בעבירה, אלא גם על רכוש בשווי הרכוש הקשור בעבירה (ראו: גורסמן, בלקין וליכט עמ' 128). נמצא, כי נותר לדידי ספק האם, לעניין עבירת השוחד, שלשית המשיבה הוראות החילוט הזמני לגביה מצויות בשילובם של סעיף 297 לחוק העונשין וסעיף 34 לפסד"פ, ניתן לחלט בחילוט זמני רכוש ששווי הרכוש לגביו בוצעה העבירה (להבדיל מהרכוש שהוא-עצמו קשור בביצוע העבירה). נראה, כי כשמדובר בחילוט סופי לא אמורה הבעיה להתעורר, שכן סעיף 297 לחוק העונשין מדבר על "מה שניתן כשוחד ומה שבא במקומו", אך לא כן עת עסקינן בחילוט זמני, שלצורכו "גויס" סעיף 34 לפסד"פ.

זאת ועוד: שני המסלולים למתן צווי חילוט זמני ברכוש של נאשם בהליך פלילי אותם הזכירה המשיבה מאפשרים – בהתקיים התנאים הקבועים בחוק – פגיעה בזכויות הקנייניות של מי שעדיין לא הורשע בדין. בדיוק משום כך, ראוי להיצמד ללשון החוק ולא לערב בין המסלולים השונים, שלכל אחד מהם תכליות שונות והמחייבים עריכת איזונים אחרים. בהקשר דומה העיר בית משפט השלום בראשון לציון, מפי כב' השופט מ' מזרחי, במקרה אחר, כדלהלן:

"יש ממש בטענה, כי דרך פעולתה השגרתית של המשיבה, יצר מצב דברים שבמסגרתו היא נטלה לעצמה סמכויות מן הפקודה, אספה סמכויות נוספות מן החוק, התעלמה מסייגים שקבועים בחוק, ויצרה לעצמה דין פעולה חדש, שונה, מעורבב, שכולל אוסף של סעיפים המעניקים סמכות, תוך התעלמות מהגנות החוק ומסייגיו.

כך, נוצר מצב דברים, שבמסגרתו פעלה המשיבה, למעשה, מתוך פקודת סדר הדין הפלילי, שאינה מגבילה אותה בהגבלות הפרוצדוראליות הקבועות בחוק, תוך שהיא אוספת לעצמה את האפשרות לחילוט בשווי עתידי, הקיימת בחוק, כמי המהלכת במטע הסמכויות ומלקטת לעצמה סמכויות שונות מעצי החקיקה השונים, בהתעלמה מכלל המבנה הקיים, ומן ההסדרים הקיימים. ביחס להתנהלות כגון זו קבע בית-המשפט העליון בדנ"פ 3384/09 אריה אברם נגד מדינת ישראל, ... , כי שני המסלולים הינם מסלולים מקבילים, אולם הבחירה במסלול אינה שרירותית וכי על המשיבה לבחור במסלול הפוגע פחות בזכויות הקניין של האזרח" (ה"ת (ראשל"צ) 53536-01-13 סידס נ' מדינת ישראל משטרת ישראל, היחידה הארצית לחקירת פשיעה כלכלית (23.2.2013) עמ' 9-8; ראו גם גורסמן, בלקין וליכט עמ' 228-235).

יצוין עוד, כי גם המחוקק הבחין בהבדלים בין המסלול לתפיסת חפצים הקשורים בעבירה, המוסדר בפסד"פ, לבין המסלול לחילוט זמני של רכוש. בהקשר זה אפנה לתזכיר חוק סדרהדין הפלילי (חילוטתקבוליעבירה), התשע"ב-2002, שם הוצע להבהיר את היחס בין המסלולים השונים. על-פי תזכיר החוק יש לייחס כל אחד מהמסלולים לשלב אחר בהליך הפלילי, כך שעד להגשת הבקשה לצו חילוט יהיה ניתן לעשות שימוש בסמכויות התפיסה מכוח הפסד"פ (בנוסף לאפשרות לקבל סעד זמני טרם הגשת בקשת צו החילוט). ואולם, ממועד הגשת בקשת צו החילוט, הסעדים הזמניים יינתנו מכוח החוק המוצע (ראו תזכיר החוק באתר משרד המשפטים בכתובת:

<http://index.justice.gov.il/Publications/News/Pages/1BFC9A11-C706-428D-B7E8-0103DD67C5C1.aspx>.

מכל מקום, הצדדים לא הזכירו טענות אלה, ועל-כן לא ראיתי להרחיב מעבר לאמור בעניין זה או להכריע בו. כמו כן, משהגעתי למסקנה כי יש לקבל את טענתו העקרונית של המערער לפיה לא ניתן לחלט את כפל הסכום בו נעברו העבירות, ממילא לסוגיה זו אין נפקות מעשית בענייננו. עם זאת, הדברים נאמרו לשם חידוד והדגשה של הצורך בדיוק בבחירה בין המסלולים ובעמידה בתנאיהם, ויש להביא את האמור בחשבון במקרים עתידיים, ככל שיהיו.

מכאן אפנה לבחינת שתי טענותיו הנוספות של המערער.

חילוט הכספים שיועדו למלכה ולמזכירה

27. טענת המערער בעניין זה היא שאין לחלט מרכושו את מלוא הסכום שקיבל לידי כתשלומי שוחד ואשר ובו, על-פי האמור בכתב האישום, עבר עבירה של הלבנת הון, שכן חלק מסכום זה הועבר למלכה ולמזכירה. ואולם, לשון סעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון ברורה היא, ועל-פיה ניתן לחלט רכוש בשווי הרכוש בו נעברה עבירת השוחד. הסעיף אינו מבחין בין שוחד שהגיע לכיסו של המלבין לבין שוחד שהולבן אך הגיע לכיסו של אחר. כמו כן, יש להדגיש כי המערער לא טען בערעורו כי הוא לא הלבין את מלוא הסכומים הנטענים בכתב האישום. משכך, הסמכות לחילוט רכוש לפי חוק איסור הלבנת הון חלה על מלוא הסכום שהולבן לכאורה, ואשר שימש לביצוע עבירת השוחד.

משהגעתי למסקנה לפיה ממילא ניתן לחלט את הסכום בו עבר המערער את העבירות רק על-פי אחד המסלולים האפשריים, אני מוצא לדון בהשגות העובדתיות והמשפטיות שהעלה המערער בעניין חלוקת כספי השוחד וחילוטם, ואשר רלוונטיות למסלול החילוט לפי חוק העונשין בלבד. אשוב ואדגיש: על-פי לשון חוק איסור הלבנת הון, ניתן לחלט את מלוא הסכום בו נעברו עבירות השוחד או ששימשו לביצוע עבירות השוחד, גם אם המערער העביר חלק מסכומים אלו לשותפיו. הסכום שהעביר המערער למלכה ולמזכירה הוא רכוש שנעברה בו עבירה ואשר שימש לביצוע עבירה ואשר גם אותו הלבין המערער לכאורה. משכך, ניתן לחלט את שווי של מלוא הסכום ללא אבחנה בין החלק אותו קיבל המערער לכיסו לבין החלק אותו העביר לשותפיו.

חילוט זכויות המערער בכספים שבחשבונות הבנק השייכים למשרדו

28. עוד טען המערער, כי תנאי לחילוט רכוש שבידי צד שלישי הוא שתינתן לאותו צד שלישי הזדמנות להשמיע טענותיו, ובענייננו לא ניתן לתאגיד רונאל פישר ושות' אשר חשבונות הבנק שלו נכללו בבקשת החילוט הזדמנות כאמור.

גם טענה זו אין בידי לקבל. סעיף 21(א)(2)(ב) לחוק איסור הלבנת הון קובע כי "רכושו של הנידון" אותו ניתן לחלט הוא כל רכוש שנמצא בחזקתו, בשליטתו או בחשבונות. נראה כי אין חולק שהתאגיד רונאל פישר ושות' נמצא בשליטתו המלאה (ואולי אף הבלעדית) של המערער, ומכל מקום, לא נשמעה טענה אחרת מצד המערער. אמנם המערער טען שאין הוא בעל המניות היחיד בו, אך טענה זו נטענה בעלמא והמערער לא פירט מעבר לכך וגם לא צירף מסמכים לביסוס הטענה, אף שלא אמר להיות כל קושי לעשות כן. משכך, לא מצאתי כי יש מניעה לחלט את חשבונות הבנק של התאגיד (ככל הנראה חברה בע"מ), אשר נמצאים בשליטתו של המערער.

29. לסיכום, מצאתי כי יש לקבל את טענתו העקרונית של המערער לפיה לא ניתן לחלט בכפל את הסכומים בהם נעברו העבירות. עם זאת, ראוי להדגיש כי קביעה זו מוגבלת לנסיבותיו של המקרה הנדון, בהן נעברו שתי עבירות באותו רכוש על ידי אותו אדם. כאמור, בנסיבות אחרות, בהן העבירות השונות יבוצעו על-ידי אנשים שונים, לגבי אותו הרכוש או סכום הכסף, תיתכן תוצאה אחרת, כמפורט לעיל. את יתר טענותיו של המערער יש לדחות, ועל כן – הערעור מתקבל באופן חלקי בלבד.

המשמעות המעשית היא כי ניתן לחלט מרכושו של המערער רכוש בשווי הסכומים שלפי כתב האישום שימשו לביצוע עבירות השוחד ושנעברה בהם עבירת השוחד, בהתאם לסעיפים 21+23 לחוק איסור הלבנת הון וסעיף 36ו(א) לפקודת הסמים – כלומר סך של 4,478,344 ש"ח.

30. אעיר כי אין צורך להחסיר מסכום זה סך של 363,000 ש"ח (מחצית מתשלום שכר הטרחה ששילמה נתיבי ישראל על-פי האישום השלישי), באם החילוט הזמני מתבסס אך ורק על הוראות החילוט שבחוק איסור הלבנת הון, ועל כך עמד גם בית משפט קמא בצינו כי:

"בעוד שהטבת דמי התיווך לשוחד מצריכה הפחתה של סכום ההוצאות שהוצאו לצורך מתן השירות המשפטי ... הרי שבכל הנוגע להלבנת הון אין נפקא מינה לרווח, אלא יש לקחת בחשבון את מלוא הסכום שנעברה לגביו עבירת הלבנת הון. בהקשר זה, בקשת המדינה איננה נסמכת אך על עבירת השוחד, אלא גם על עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ... בהקשר זה, נראה כי 'הדבר' שהתקבל במרמה, לכאורה, אינו אך הרווח, אלא מלוא התשלום ששולם למשרד המשיב. בהתאם, עבירת הלבנת ההון נעשתה במלוא התשלום ששולם למשרד המשיב, והוא שיילקח בחשבון בחילוט אפשרי מכוח חוק הלבנת הון. כלומר 726,000 ש"ח ולא אך 363,000 ש"ח" (פסקה 29 להחלטה).

31. נוכח האמור לעיל, ומאחר שרשימת הרכוש המצורפת כעת לבקשה כוללת רכוש בשווי של למעלה משבעה מיליון ש"ח, תגיש המדינה בתוך 7 ימים לבית משפט קמא רשימה בה יפורט רכוש ששווי יוערך בסך 4,478,344 ש"ח שאותו היא מבקשת לחלט, ובית המשפט ידון ביישום החילוט הזמני על פי האמור בפסק דין זה.

ניתן היום, י"ב בחשוון התשע"ו (25.10.2015).